

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

BOGDAN
ISPAS

PROSCRIȘI
FIICELE LUNII

Libris
EDITORIAL
BRAȘOV, 2019

CUPRINS

PROLOG	9
CAPITOLUL 1.....	23
CAPITOLUL 2.....	41
CAPITOLUL 3.....	57
CAPITOLUL 4.....	71
CAPITOLUL 5.....	89
CAPITOLUL 6.....	113
CAPITOLUL 7.....	133
CAPITOLUL 8.....	155
CAPITOLUL 9.....	175
CAPITOLUL 10	185
CAPITOLUL 11	215
CAPITOLUL 12	229
CAPITOLUL 13	241
CAPITOLUL 14	267
CAPITOLUL 15	283
CAPITOLUL 16	297

PESTE TREISĂPTĂMĂNI.....	317
CAPITOLUL 17	319
CAPITOLUL 18	333
CAPITOLUL 19	347
CAPITOLUL 20	363
CAPITOLUL 21	381
CAPITOLUL 22	399
CAPITOLUL 23	421
CAPITOLUL 24	437
CAPITOLUL 25	457
CAPITOLUL 26	473
CAPITOLUL 27	491
CAPITOLUL 28	495
<i>SCRISOAREA EVEI</i>	504
CAPITOLUL 29	507
<i>SCRISOAREA ANEI</i>	507
CAPITOLUL 30	525
<i>SCRISOAREA LUI EDUARD</i>	525

PROLOG

Nu este prima dată când soțul ei își iese din minți de gelozie. Nu a făcut nimic altceva decât să întoarcă amabilitatea băiatului de la magazin. De multe ori s-a aflat în punctul în care și-a promis că a doua zi de dimineață, când soțul ei, Sorin, va pleca la serviciu, își va face bagajul și va pleca. Dar unde să se ducă? Dacă va merge la părinți o să o găsească. Dacă merge la poliție și îl denunță pentru violență domestică ce o să se întâmple? Probabil nimic. Cel mult o amendă. Și tot acasă o să se întoarcă. Stă ghemuită în fotoliu, încordată, așteptând reacția lui. De multe ori a ținut porumbei între palme și le-a simțit inimile bătând cu putere. A ei nu se deosebește cu nimic acum. Își apără fața cu palmele pentru că știe că acolo lovește de obicei. O prinde de încheieturile mâinilor și o trage spre el. Se împiedică în pătura pusă peste fotoliu și cade în genunchi.

Își înfinge mâinile în părul ei.

— Ridică-te!

Picioarele îi tremură pe măsură ce îndeplinește porunca soțului ei. O prinde de maxilar cu o mână. Ochii pe care îi privește acum

parcă sunt ai altui om. Sorin are o privire tulbure, malefică. Așa cum se aștepta, Andra își primește pedeapsa pentru o greșeală pe care nu a comis-o. Forța cu care o lovește peste chip o face să își blesteme zilele. Își mușcă buza. Sângerează. Îl împinge din calea ei și își caută refugiul în dormitor. Închide ușa. Nu mai suportă să trăiască așa. Vrea o viață liniștită, cu un soț iubitor. Nu merită. Nu a greșit cu nimic. A fost un copil bun, ascultător, o elevă silitoare. Este un angajat model. Și mai presus de toate, o soție fidelă.

A auzit legenda de la o bătrână din sat. Unii spun că ar fi ne bună, alții că este tã mãduitoare. Andra nu se pronunță. I-a povestit ce se întâmplă cu soțul ei. A fost puțin sceptică la început. Îi este greu să creadă în ceea ce nu vede. Dar nu are nimic de pierdut. Sorin lovește cu putere în ușă și forțează clanța.

— Deschide ușa! Te omor cu mâna mea. Mă înșeli! Te-am văzut cum i-ai zâmbit. Mă înșeli, repetă.

Andra se așază în genunchi și rostește cu ardoare incantația.

*Vântoasele, frumoasele,
Fete ale codrului, Măiastrelor,
Prin văzduh voi să zburăți,
Suferința să-mi curmați.*

Repetă de trei ori pe măsură ce Sorin devine din ce în ce mai agitat. Lovește cu atâta ură încât se așteaptă ca în orice moment ușa să zboare din balamale. Andra închide ochii și repetă încă de trei ori incantația. Nimic nu se întâmplă. Disperarea i se intensifică de parcă ar fi putut să își pună speranțele într-o legendă. Nu este adevărat. Nici nu avea cum. Ielele sunt de sorginte fantastică. Scăparea ei nu vine de acolo. O ultimă bufnitură după care loviturile se opresc.

— Nu o să stai închisă pe vecie acolo. Când o să ieși voi fi tot aici.

Apoi se așterne liniștea. O liniște după care tânjește atât de mult încât acum că a sosit, chiar și într-un moment nefericit, îi induce o stare de bine. Măcar pentru câteva ore. Se ghemuiește lângă pat și așteaptă. Ce anume? Bătrâna părea atât de convinsă că ielele sunt reale încât a reușit să îi zdruncine scepticismul. Dar în acest caz, de ce nu au venit?

La mai puțin de jumătate de an de la investirea în funcție, noul Președinte al României avea să afle că are de rezolvat probleme mult diferite și mai complicate decât cele la care se aștepta. Probleme pentru care soluțiile sunt greu de găsit având în vedere că țara nu s-a mai confruntat cu asemenea situații în trecut. Șicanările între partide, foamea de putere, nevoia de a înălța numele țării pe catargul Europei par o nimica toată acum. Este bine trecut de miezul nopții iar el încă se află în birou, cu un dosar deschis în față. Sunt atât de tineri și par atât de inofensivi, capturați în rutinele lor zilnice. Fotografiele nu îi spun prea multe însă, dacă ar fi să ia în calcul ultimele informații primite, dincolo de chipurile ordinare se află mai mult decât ce poate vedea ochiul liber. Ar putea fi o farsă, însă anumite aspecte rămân încă fără nicio explicație. Ca de exemplu, felul în care a ajuns în acel loc. S-a tot străduit să își amintească itinerariul ce l-a condus spre acel moment însă nici cea mai mică frântură nu îi străpunge memoria. Mintea îi zboară încontinuu la întâlnirea ciudată care i-a tulburat liniștea în ultimele zile. I-a fost teamă, însă în niciun caz nu s-a gândit la asemenea turnură.

Închide ochii și retrăiește momentul. Nu are altfel cum să scape. Oricât de mult ar ignora încercarea imaginilor de a i se perinda prin fața ochilor, nu reușește să le stăpânească.

Plouă. Și este genul de ploaie mocănească ce îți intră până în măduva oaselor și sălășluiește acolo, dându-ți impresia că nu îți vei mai reveni niciodată. Norii atârnă greu peste aglomerația Bucureștiului, îngreunând circulația deja anevoioasă. Claxoanele șoferilor nerăbdători sparg perdeaua de picături fără să își atingă scopul. Conform previziunilor meteorologice, vremea se va îmbunătăți abia spre dimineață, oferind românilor răgazul de care au nevoie pentru a-și încărca bateriile. Pentru că peste două zile va lovi din nou un val de ploi ce va acoperi țara pentru cel puțin douăzeci și patru de ore. Capriciile primăverii. Până când va veni vara, nu au ce face decât să aștepte. Așa cum spune și cântecul: *We can pray for sunny weather but that won't stop the rain.*¹

Extenuat după o zi de discuții mai mult sau mai puțin în contradictoriu atât cu aliații cât și cu adversarii săi politici, președintele nu poate nega bucuria pe care o simte că ziua a luat sfârșit. Este nerăbdător să ajungă acasă, acolo unde va avea parte de confortul psihic de care are nevoie pentru a se repune pe picioare. Zilele ce vor urma vor fi la fel de solicitante. Sau mai degrabă zis *anii* ce vor urma. Limuzina cu geamuri fumurii îi oferă intimitatea de care are nevoie în acest moment. Opriți la semafor, nu se poate abține din a privi în stânga sa. O Dacie Duster staționează lângă ei. Un băiețel ce nu are mai mult de șase ani își lipește palmele de geamul rece și privește spre mașina de lux. Șeful de stat îi zâmbește deși știe că nu poate fi văzut. Pentru acești copii, care mai târziu vor hotărî soarta țării, a fost de acord să candideze. Și-a promis că ei vor primi un viitor mai bun decât prezentul distrus de lipsa de scrupule

---

1. James Morrison, *Please don't stop the rain.*

a celor ce nu au simțit niciun fel de remușcare atunci când au oferit țara pe tavă celor ce au fost dispuși să cumpere. Un rău ce va avea nevoie de ani buni de intervenții pentru a fi îndreptat. Automobilul își reia circuitul. Lumina puternică a unui felinar îl orbește pentru câteva secunde. Strânge pleoapele cu putere iar acesta este ultimul lucru pe care și-l amintește înainte să se trezească în acea încăpere.

Un spațiu închis și întunecat. Doar o lampă aflată deasupra lui luminează locul în care se află, așezat pe un scaun capitonat, cu mânere rotunjite. Masa din fața lui este lungă și dintr-un lemn gros, de calitate, al cărui lac strălucește în porțiunea luminată. Își întoarce privirea sperând să distingă mai multe detalii însă nu are succes. Încearcă să își păstreze calmul. Nu l-ar ajuta cu nimic dacă și-ar pierde acum cumpătul. Dacă s-ar fi aflat la vârsta adolescenței, poate ar fi crezut că este vreun ritual de inițiere organizat de grupul cel mai popular din „curtea școlii”. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, acum are peste cincizeci de ani și este președintele țării. Este convins că niciunul din colegii lui nu s-ar mai preta la așa ceva. Își simte ritmul inimii accelerat de posibilitatea de a fi fost răpit.

Încearcă să se ridice însă este ținut. În mod ciudat, parcă ar fi lipit de șezutul scaunului. Împinge cu toată forța în mânere însă nici gând să se urnească. De parcă propriul corp nu îi mai dă ascultare. De parcă venele i-ar fi fost umplute cu plumb, cât a fost inconștient.

— Nu mai încercați, domnule președinte! Este inutil.

Vocea apăsată străpunge tăcerea mult prea subit. Un val de neliniște îi străbate corpul însă își stăpânește orice reacție exterioară, așa cum a învățat de-a lungul timpului. Dacă nu ar fi făcut-o, nu ar fi reușit să se impună atât de bine încât să se califice la conducerea

unei țări. Se supune, considerând pentru moment că este cea mai înțeleaptă decizie.

— Cine sunteți?

Încearcă să păstreze un ton ferm. Un foșnet se aude dintr-un alt colț al camerei și, deși președintele îl percepe, nu își mută privirea albastră din capătul mesei, acolo unde presupune că se află interlocutorul lui.

— Identitatea mea nu are nicio importanță. Dar puteți sta liniștit, domnule președinte! Nu sunteți aici pentru că aș vrea să vă fac vreun rău. Din contră, consider că fac un bine și nu numai dumneavoastră, ci întregului dumneavoastră popor.

— Nu înțeleg! Dacă vreți să îmi faceți un bine de ce nu vă dezvăluiți? Este un nonsens.

Cu toate asigurările celuiilalt, preferă să rămână precaut.

— O să înțelegeți! Imediat ce o să vă explic.

Urmează un moment de liniște. Pare interminabil.

— Spuneți-mi, stimate conducător, ce știți despre această țară?

Președintele este luat prin surprindere de întrebare. Intră în joc, gândindu-se, în același timp, că trebuie să existe cineva care să îi fi observat lipsa până acum. Nu este greu să îi afle locația având în vedere că mașina este urmărită prin GPS.

— Tot ce se poate ști! Cunosc istoria, cunosc oamenii, cunosc peisajele.

— Dar dacă v-aș spune că există și o altă latură a României pe care nu o cunoașteți?

— Și când spuneți *o altă latură* vă referiți la...?

— La acele lucruri pe care oamenii le-au considerat, de-a lungul timpului, simple basme. Povești pe care obișnuiesc să le spună copiilor înainte de culcare fără să știe că, de fapt, ele fac parte din

istoria acestei țări pe care pretindeți că o cunoașteți. De fapt, nu cunoașteți decât ceea ce v-am lăsat *noi* să aflați.

— Mi-e teamă că îmi este din ce în ce mai dificil să vă urmăresc.

— Nu este chiar atât de greu de înțeles. Adevărul este că trebuie să aveți mintea deschisă și să fiți pregătit să acceptați că există și *altfel* de locuitori ai acestei țări. Vedeți, am observat că românilor le vine destul de greu să privească *normal* ceea ce ei au fost învățați că este împotriva firii. Întrebarea mea ar fi de unde știu ei ce este normal sau nu?

Un braț răsare din întunericul apăsător și împinge în fața președintelui un dosar. Apoi, brațul dispare la fel de repede precum a apărut. Nu sunt singuri. Mai sunt și alții în abisul ce îl înconjoară. Deschide fișierul înțesat cu fotografii însoțite de hârtii pline de explicații pe care îi vine greu să le ia de bune. Răsfoiește fotografiile. O femeie cu părul arămiu este surprinsă coborând dintr-o mașină decapotabilă. Un tânăr într-un costum ordinar, surprins în mișcare printre alți oameni pe un trotuar. Pare abătut. Zăbovește asupra chipului lui pentru câteva secunde. În mod surprinzător, există ceva în acea expresie care îi stârnește compasiunea. O altă femeie cu părul castaniu, ușor ondulat se plimbă la brațul unui bărbat și pare fericită. Un castel cocoțat pe o stâncă. Apoi inima îi stă în loc.

— Ce este asta? Vreun fel de glumă? izbucnește privind spre femeia cu pielea verde și cu crengi crescute pe scalp, în loc de păr.

— Nimic din întrevederea noastră nu este o glumă, domnule președinte! Tot ceea ce vedeți și veți citi în acel dosar, este cât se poate de real. Se poate verifica.

— Dar este imposibil! Astfel de creaturi nu există! Nu în lumea noastră.

— Ați punctat bine! Nu în lumea dumneavoastră. Cea pe care o cunoașteți, repet. De aceea v-am întrebat cât de multe știți despre această țară.

Privirea și mai confuză a președintelui se pierde în jur. Dacă ar fi putut să își studieze interlocutorul, i-ar fi fost mult mai ușor să își dea seama, din limbajul corporal al acestuia, dacă își bate joc de el sau nu. Îi vine greu să creadă că ceea ce vede acolo este adevărat. Există atât de multe tehnici de prelucrare fotografică încât imaginile pot fi măsluite cu ușurință.

— Există o bucată a României despre care nimeni nu știe nimic. O bucată pe care am ținut-o ascunsă toți acești ani pentru că așa este cel mai bine pentru non-magici.

— Non-magici?

— Cei ca dumneavoastră, domnule președinte. Cei care nu au în interiorul lor sămânța Magiei.

— Îmi pare rău dar în magie chiar nu cred!

— Ercada este numele acestui tărâm, continuă necunoscutul ignorând intervenția președintelui. Conducător de un rege care nu avea încredere în magie deși fiul lui ajunsese să o practice cu desăvârșire. Și nu era singurul. A cucerit toate regatele din jurul lui și nu a fost niciodată de acord cu cei care practicau magia.

— Așadar, îi condamna doar pentru că s-au născut diferiți de el? Nu mi se pare un conducător foarte bun. Nici eu, în calitate de președinte, nu consider că am dreptul să judec oamenii, indiferent de natura lor.

— Dar dacă acei oameni devin o amenințare pentru toți ceilalți?

— Se poate găsi o soluție, cu siguranță. Oare cum a reușit să îi *supună*? Întreabă, scâldându-și cuvintele într-un bazin de ironie. Mă gândesc că aveau un atu prin cunoștințele lor.

— Așa cum ați spus, întotdeauna există o soluție atunci când ai un scop nobil.

— Nobil? Mai degrabă josnic. Oamenii avizi de putere iau cele mai proaste decizii mai ales atunci când simt teama că pot pierde tocmai acea putere ce îi hrănește. Când lucrurile le scapă de sub control devin chiar periculoși.

— Teamă? Regelui Davos nu îi era teamă de nimic. Tot ce a făcut, a făcut pentru regatul lui. Nu există nicio îndoială.

— Dar și oamenii pe care dorea să îi suprima erau tot parte din regatul lui.

— Domnule președinte, sper că știți că atunci când putregaiul atinge, trebuie să faceți în așa fel încât să îl înlăturați. Altfel, va distruge tot în calea lui. Și nu a încercat să îi suprima. Cine v-a dat de înțeles așa ceva? A impus, pur și simplu, anumite reguli ce trebuiau respectate. Nu despre asta este vorba într-o societate?

— Din felul în care îmi vorbiți despre el mi se pare că acest rege avea, mai degrabă, o minte bolnavă. Sau poate mă pripesc.

Nu primește niciun răspuns. Încă o dată, liniștea este străbătută de un alt foșnet, de această dată mai puternic. Pentru un moment, președintele se întreabă dacă nu cumva a îndrăznit prea mult. O picătură de transpirație rece i se prelinge pe ceafă. Însă zgomotele se evaporă iar întunericul ce deja îl irită se calmează din nou.

— Nu aveți de unde să știți. Credeți că este ușor să îți vezi copiii întorși împotriva ta? Sau să îți găsești sfârșitul ucis de propria fiică? Dar ne depărtăm de subiect.

Vocea necunoscutului este mai apăsată. Remarca l-a deranjat.

— Acel dosar conține toate informațiile de care aveți nevoie pentru a lua o decizie. Dacă sunteți un conducător de țară atât de dedicat precum pretindeți, veți lua decizia corectă. Din păcate, nu veți avea prea mult timp de gândire. Situația de cealaltă parte a

barierei a început să se precipite. Dacă această barieră va fi distrusă, atunci și poporul dumneavoastră va avea de suferit. Trebuie să înlăturăm primejdia.

— Și prin a *înlătura* ce înțelegeți mai exact?

— Știți foarte bine ce vreau să spun! Cred că sunteți conștient că, într-un război, sacrificarea câtorva vieți poate salva alte sute sau chiar mii.

— Dar eu nu sunt în niciun război. Cu nimeni.

— Însă puteți evita izbucnirea unuia în care ați fi mai mult decât implicat. Gândiți-vă!

Mâna care îi întinde o bucată de hârtie nu este aceeași ca cea de mai devreme care i-a așezat dosarul în față. Surprinde pe partea interioară a antebrațului tatuată o coroană. Pe bucata de hârtie, care nu este mai mare decât un bilet de tramvai, este scris un singur cuvânt: *Exustio*.

— Când veți avea un răspuns, ardeți această bucată de hârtie ca să intrăm în legătură unul cu celălalt. Fiți înțelept!

— Îmi pare, și cred să nu mă înșel, că tocmai dumneavoastră practicați un fel de magie prin felul în care m-ați adus aici, în care m-ați ținut pe scaun, acest bilețel. Și totuși, simt un ton negativ atunci când vorbiți de alții de natura dumneavoastră.

— Asta pentru că noi știm unde ne este locul. Și pentru că ne place armonia, completează, afirmația fiindu-i însoțită de un pufnet. Dacă noi nu am fi existat, societatea pe care o știți și pe care o conduceți astăzi nu ar fi existat nici ea. Cine știe cum ar fi stat lucrurile?! Încă o dată vă rog. Fiți înțelept!

Acest ultim sfat este urmat de un zgomot scurt. O pocnitură din degete și președintele se află din nou în mașina sa, în drum spre casă. Tresare. Respiră ușurat la gândul că totul a fost un vis. Bineînțeles, cum altfel?! Un obiect îi alunecă din poală când șoferul virează